

14/9/23

EL LLENGUATGE

Acostuma a cantar

Hi ha molts verbs que introdueixen el complement d'objecte per mitjà d'una preposició. Diem, per exemple, *Veu les dificultats*, amb el complement introduït sense cap preposició, és a dir, de règim directe, però *S'adona de les dificultats*, amb el mateix complement introduït per la preposició *de* (règim preposicional). La pràctica del llenguatge resol, d'una manera espontània, la majoria d'aquests casos. Però és natural que en molts d'altres es produeixi alguna vacil·lació. Quan això s'esdevé, cal en principi, recórrer als diccionaris, que no es limiten a resoldre els dubtes que poden presentar als mots quant a llur admissibilitat, llur grafia i llurs significacions. No sempre, és cert, però en bon nombre de casos també resolen els dubtes que presenten els mots quant a llur tractament gramatical, com és ara, en el cas dels verbs, el règim preposicional, la preposició o l'absència de preposició en la introducció de llurs complements.

Un amable lector ens escriu per preguntar-nos si cal dir *Acostumava a cantar* o *Acostumava cantar*. Aquesta pregunta és una prova ben clara del fet que no sempre es pensa resoldre els dubtes gramaticals recorrent als diccionaris. I com que es tracta d'un fet més general del que algú podria pensar, per això hem cregut que era adequat de fer-ne objecte d'un comentari. El Diccionari Fabra, per exemple, resol efectivament, ben clarament, aquest cas: cal dir *Acostumava a cantar*, amb preposició. Però un altre fet que també volíem posar en relleu, i que justifica així mateix aquest comentari, és que si en alguna frase com *Acostumava a cantar* hom dubta de la presència, o de la necessitat, de la preposició *a*, és perquè aquesta partícula es fon amb l'última vocal de la forma verbal. Amb una forma verbal acabada en consonant, el dubte segurament ja no es produiria: *Acostumes a cantar* o *Acostumen a cantar*.

Significant «fer agafar l'hàbit (d'una cosa)», el verb *acostumar* demana un complement directe de designació personal o bé un ús reflexiu: *Els acostumen a treballar* o *S'acostumen a treballar*. Significant «tenir per costum», demana només un complement preposicional, representat sempre per un infinitiu, introduït generalment per la preposició *a* o també, segons el Diccionari, per la preposició *de*: *Acostuma a telefonar-me cada vespre*,

Albert Jané